

Sentencja

Wykładni art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy dokonywać w ten sposób, że:

- przepis ten stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowemu, takiemu jak przepis rozpatrywany w postępowaniu głównym, który pozbawia prawa do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop pracownika, którego stosunek pracy został rozwiązany wskutek złożenia przez niego wniosku o przejście na emeryturę i który przed rozwiązaniem stosunku pracy nie był w stanie wykorzystać przysługującego mu urlopu wypoczynkowego;
- pracownik, który przeszedł na emeryturę, ma prawo do ekwiwalentu pieniężnego za urlop, którego nie wykorzystał ze względu na brak możliwości wykonywania swoich obowiązków z powodu choroby;
- pracownik, którego stosunek pracy zostaje rozwiązany na mocy porozumienia zawartego z jego pracodawcą, a który nadal pobiera wynagrodzenie bez obowiązku świadczenia pracy w określonym okresie poprzedzającym jego przejście na emeryturę, nie ma prawa do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany w tym okresie urlop, chyba że nie mógł go wykorzystać z powodu choroby;
- państwa członkowskie z jednej strony muszą podjąć decyzję o ewentualnym przyznaniu pracownikom prawa do urlopu wypoczynkowego w wymiarze wyższym niż minimalny okres czterech tygodni przewidziany w art. 7 dyrektywy 2003/88. W takim wypadku państwa członkowskie mogą postanowić, że pracownikowi, który z powodu choroby nie mógł w pełni wykorzystać przysługującego mu urlopu wypoczynkowego przed ustaniem jego stosunku pracy, przysługuje prawo do ekwiwalentu pieniężnego w wymiarze odpowiadającym takiemu dodatkowemu okresowi. Z drugiej strony państwa członkowskie muszą określić warunki przyznawania takiego ekwiwalentu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 346 z 19.10.2016.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 21 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Belgia) – Hilde Orleans, Rudi Van Buel, Marina Apers (C-387/15) i Denis Malcorps, Myriam Rijssens, Guido Van De Walle (C-388/15)/Vlaams Gewest

(Sprawy połączone C-387/15 i C-388/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych — Specjalne obszary ochrony — Teren Natura 2000 „Estuarium rzek Escaut i Durme od granicy niderlandzkiej do Gandawy” — Rozbudowa obszaru portowego — Ocena skutków planu lub przedsięwzięcia dla chronionego terenu — Urzeczywistnienie się szkodliwych skutków — Wcześniejsze, ale jeszcze niezakończone utworzenie strefy typu odpowiadającego zniszczonej części — Zakończenie po przeprowadzeniu oceny — Artykuł 6 ust. 3 i 4)

(2016/C 343/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hilde Orleans, Rudi Van Buel, Marina Apers (C-387/15) i Denis Malcorps, Myriam Rijssens, Guido Van De Walle (C-388/15)

Strona pozwana: Vlaams Gewest

przy udziale: Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen

Sentencja

Artykuł 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory należy interpretować w ten sposób, że środki zawarte w planie lub przedsięwzięciu, które nie są bezpośrednio związane z zagospodarowaniem terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty lub konieczne do jego zagospodarowania, przewidujące przed urzeczywistnieniem się szkodliwych skutków na typ siedliska przyrodniczego występującego na tym terenie utworzenie w przyszłości strefy tego typu, którego zakończenie nastąpi jednak po przeprowadzeniu oceny istotnego ewentualnego niekorzystnego wpływu na integralność tego terenu, nie mogą być brane pod uwagę przy tej ocenie. Środki takie mogą być w danym wypadku uznane za „środki kompensujące” w rozumieniu ust. 4 tego artykułu, o ile spełnione są przesłanki przewidziane w tym przepisie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 354 z 26.10.2015.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 30 czerwca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Buzzi Unicem SpA i in./ Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto, Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo Economico

(Sprawa C-502/14) ⁽¹⁾

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej — Dyrektywa 2003/87/WE — Artykuł 10a ust. 5 — Metoda przydziału uprawnień — Nieodpłatny przydział uprawnień — Sposób obliczania jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego — Decyzja 2011/278/UE — Artykuł 15 ust. 3 — Decyzja 2013/448/UE — Artykuł 4 — Załącznik II — Ważność)

(2016/C 343/12)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Buzzi Unicem SpA, Colacem SpA, Cogne Acciai Speciali SpA, Olon SpA, Laterlite SpA

Strona pozwana: Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto, Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo Economico

Sentencja

- 1) Badanie pierwszego i drugiego pytania prejudycjalnego w żaden sposób nie ma wpływu na ważność art. 15 ust. 3 decyzji 2011/278/UE Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie, w jakim przepis ten wyklucza uwzględnienie emisji producentów energii elektrycznej w celu określenia maksymalnej rocznej liczby uprawnień.
- 2) Artykuł 4 i załącznik II do decyzji Komisji 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady są nieważne.